

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

27. února 2020(*)

„řízení o předběžné otázce – článek 49 SFEU – Svoboda usazování – Daňové právní předpisy – Daň z příjmů právnických osob – Přemístění místa skutečného vedení společnosti do jiného členského státu, než ve kterém byla založena – Změna daňové rezidence do tohoto jiného členského státu – Vnitrostátní právní úprava neumožňující uplatnit daňovou ztrátu, která vznikla v členském státě, v němž byla společnost založena, a před přemístěním místa jejího skutečného vedení“

Ve věci C-405/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (česká republika) ze dne 31. května 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 19. června 2018, v řízení

AURES Holdings a.s.

proti

Odvolacímu finančnímu ředitelství,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda senátu, S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe (zpravodajka) a N. Piçarra, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. června 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za AURES Holdings a.s. M. Olíkem, advokátem,
- za českou vládu M. Smolkem, J. Vlášilem a O. Serdulou, jako zmocněnci,
- za německou vládu povodn? J. Möllerem, R. Kanitzem a T. Henzem, poté J. Möllerem a R. Kanitzem, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu S. Jiménez Garcíou, jako zmocněncem,
- za francouzskou vládu E. de Moustier a C. Mosser, jako zmocněnkyními,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,
- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen a M. L. Noort, jako zmocněnkyními,

- za švédskou vládu C. Meyer-Seitz, A. Falk, H. Shev, J. Lundberg a H. Eklinder, jako zmocněnkyni,
- za vládu Spojeného království původně R. Fadoju a F. Shibli, poté F. Shibli, jako zmocněnci, ve spolupráci s B. McGurkem, D. Yatesem a L. Ruxandu, barristers,
- za Evropskou komisi M. Salykovou, N. Gossement, H. Støvlbækem a L. Malferrarim, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 17. října 2019,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 49, 52 a 54 SFEU.

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společností AURES Holdings a.s. a Odvolacím finančním ředitelstvím (česká republika, dále jen „odvolací ředitelství“), ve kterém jde o to, že odvolací ředitelství neumožnilo této společnosti odejít daňovou ztrátu, která jí vznikla v jiném členském státě než v české republice.

Právní rámec

3 Ustanovení § 34 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění použitelném na skutkový stav ve věci v původním řízení (dále jen „zákon o daních z příjmů“), nadepsaného „Položky odpočitatelné od základu daně“, v odstavci 1 stanoví:

„Od základu daně lze odejít daňovou ztrátu, která vznikla a byla vyměřena za předchozí zdaňovací období nebo jeho část, a to nejdéle v 5 zdaňovacích obdobích následujících bezprostředně po období, za které se daňová ztráta vyměruje. [...]“

4 Ustanovení § 38n odst. 1 a 2 tohoto zákona, nadepsaného „Daňová ztráta“, stanoví:

„(1) Pokud výdaje (náklady) upravené podle § 23 převyšují příjmy upravené podle § 23, je rozdíl daňovou ztrátou.

(2) Při správě daňové ztráty se postupuje obdobně jako při správě daňové povinnosti, avšak daňová ztráta vzniklá a vyměřená poplatníkovi zaniklému bez provedení likvidace nepřechází na jeho právního nástupce s výjimkami uvedenými v § 23a odst. 5 písm. b) a § 23c odst. 8 písm. b). Daňová ztráta se vyměruje. Při snižování daňové ztráty se postupuje obdobně jako při zvyšování daňové povinnosti. Při zvyšování daňové ztráty se postupuje obdobně jako při snižování daňové povinnosti. Daňová ztráta se zaokrouhluje na celé koruny nahoru.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

5 AURES Holdings, dříve AAA Auto International a.s., je nástupnickou společností společnosti AAA Auto Group NV (dále společeně jen „Aures“), která byla založena podle nizozemského práva a jejíž sídlo a místo skutečného vedení se nacházely v Nizozemsku, takže se jednalo o nizozemského daňového rezidenta.

6 Za zdaňovací období roku 2007 vznikla společnost Aures v Nizozemsku ztráta ve výši 2 792 187 eur, která byla vyměřena nizozemskou daňovou správou podle daňových předpisů tohoto členského státu.

7 Dne 1. ledna 2008 zřídila společnost Aures v České republice organizační složku, která je podle českého práva její stálou provozovnou bez vlastní právní osobnosti a jejížinnost podléhá dani v tomto členském státě.

8 Dne 1. ledna 2009 přemístila společnost Aures místo svého skutečného vedení z Nizozemska do České republiky, konkrétně na adresu uvedené organizační složky. V důsledku tohoto přemístění rovněž společnost Aures změnila svou daňovou rezidenci z Nizozemska do České republiky s účinky k témuž datu. Od té doby vykonává veškerou svouinnost prostřednictvím této organizační složky.

9 Naproti tomu sídlo společnosti Aures zůstalo v Amsterdamu (Nizozemsko), kde je také nadále zapsána v obchodním rejstříku. Její vnitřní poměry se tedy nadále řídí nizozemským právem.

10 S ohledem na přemístění místa svého skutečného vedení, a tím pádem i daňové rezidence, požádala společnost Aures českého správce daní o možnost odejít od základu daní z příjmů právnických osob, kterou měla odvést za zdaňovací období roku 2012, ztrátu, která jí vznikla v Nizozemsku za zdaňovací období roku 2007.

11 Na závěr postupu k odstranění pochybností zahájeného dne 19. března 2014 dospěl český správce daní k názoru, že tuto ztrátu nelze uplatnit jako položku snižující základ daní podle § 38n zákona o daních z příjmů. Podle českého správce daní má společnost Aures jakožto český daňový rezident daňovou povinnost, která se v souladu s českými právními předpisy vztahuje na její celosvětové příjmy. Ze základu daní však může odejít jen ztrátu z ekonomickéinnosti v České republice stanovenou v souladu s ustanoveními zákona o daních z příjmů, nebo tento zákon neupravuje odečtení daňové ztráty v případě změny daňové rezidence a nepřipouští přenos takové ztráty z ostatních členských států.

12 Český správce daní tedy platebním výměrem ze dne 11. září 2014 vyměřil společnosti Aures daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2012, aniž odečetl ztrátu za zdaňovací období 2007 od základu daní.

13 Společnost Aures podala proti tomuto platebnímu výměru odvolání, které bylo odvolacím ředitelstvím zamítnuto, načež podala žalobu k Městskému soudu v Praze (Česká republika), která byla rovněž zamítnuta.

14 Český správce daní, odvolací ředitelství a Městský soud v Praze zaprvé poukázali na to, že ani zákon o daních z příjmů ani smlouva uzavřená dne 22. listopadu 1974 mezi československou socialistickou republikou a Nizozemským královstvím o zamezení dvojího zdanění a zabránění daňovému úniku v oboru daní z příjmu a z majetku, ve znění účinném k 31. květnu 2013, neumožňují přeshraniční přesun daňové ztráty při přemístění místa skutečného vedení společnosti, až na speciální případy, které v projednávané věci nejsou relevantní. Obecná ustanovení obsažená v § 34 a § 38n tohoto zákona podle nich neumožňují odejít ztrátu, která nebyla stanovena v souladu s českými právními předpisy.

15 Shora uvedené orgány a Městský soud v Praze zadruhé dospěly k názoru, že – na rozdíl od argumentů společnosti Aures – nemožnost odejít předmětnou ztrátu není v rozporu se svobodou usazování. Podle nich se rozsudky ze dne 13. prosince 2005, Marks & Spencer

(C-446/03, EU:C:2005:763), ze dne 29. listopadu 2011, National Grid Indus (C-371/10, EU:C:2011:785), a ze dne 21. února 2013, A (C-123/11, EU:C:2013:84), na něž se odvolává společnost Aures, týkají objektivně odlišných situací v porovnání se situací v původním řízení. S odkazem na rozsudek ze dne 15. května 2008, Lidl Belgium (C-414/06, EU:C:2008:278), odvolací orgán uvedl, že ve věci v původním řízení existuje reálné riziko dvojího uplatnění daňové ztráty vzniklé za zdaňovací období 2007.

16 Společnost Aures podala proti rozhodnutí Městského soudu v Praze kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu (česká republika).

17 Společnost Aures před Nejvyšším správním soudem tvrdí, že přeshraniční přemístění místa jejího skutečného vedení bylo výkonem svobody usazování a že nemožnost odejít v české republice ztrátu vzniklou za zdaňovací období 2007, kterou již nemůže v Nizozemsku uplatnit, je neodůvodněným omezením této svobody.

18 Nejvyšší správní soud zdrazňuje, že zákon o daních z příjmů neumožňuje společnosti, která podobně jako společnost Aures přemístila do české republiky místo svého skutečného vedení z jiného členského státu, uplatnit daňovou ztrátu vzniklou v tomto jiném členském státě. Převzetí daňové ztráty je podle něj možné pouze v rámci přeshraničních transakcí konkrétně stanovených v tomto zákoně, které však ve věci v původním řízení nejsou relevantní.

19 Předkládající soud má za to, že k rozhodnutí sporu v původním řízení je tedy nutné zabývat se argumenty uplatněnými z hlediska svobody usazování.

20 V tomto ohledu je podle něj zaprvé třeba určit, zda tato svoboda dopadá na případ přeshraničního přemístění místa skutečného vedení společnosti.

21 Zadruhé je pak třeba zkoumat, zda je s touto svobodou slučitelná vnitrostátní právní úprava, která neumožňuje společnosti uplatnit v hostitelském členském státě ztrátu vzniklou v členském státě původu před přemístěním místa jejího skutečného vedení do hostitelského členského státu. Předkládající soud poukazuje na to, že oblast přímých daní v zásadě nepodléhá harmonizaci a že jsou členské státy v dané oblasti svrchované, zároveň si však klade otázku, zda tato svoboda znamená, že změna daňové rezidence z jednoho členského státu do jiného musí být vždy z daňového hlediska neutrální.

22 Za těchto okolností se Nejvyšší správní soud rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Lze pod pojem ‚svoboda usazování‘ ve smyslu článku 49 [SFEU] podávat bez dalšího pouze přemístění místa vedení společnosti z jednoho členského státu do jiného členského státu?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku, je v rozporu s článkem 49 a články 52 a 54 [SFEU], pokud vnitrostátní úprava neumožňuje subjektu z jiného členského státu při přesunu místa výkonu podnikatelské činnosti, resp. přesunu místa vedení, do české republiky uplatnit daňovou ztrátu vzniklou v tomto jiném členském státě?“

K předběžným otázkám

K první otázce

23 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být článek 49 SFEU vykládán v tom smyslu, že společnost založená podle práva jednoho členského státu, která přemístí místo svého skutečného vedení do jiného členského státu, aniž má toto přemístění vliv na její postavení jakožto společnosti založené podle práva prvního uvedeného členského státu, se může tohoto

žánku dovolávat k napadení rozhodnutí, kterým jí byl ve druhém ženském státě odepřen převod ztrát vzniklých před tímto přemístěním.

24 V této souvislosti je třeba uvést, že podle žánku 49 SFEU ve spojení s žánkem 54 SFEU požívají svobody usazování společnosti založené podle práva některého ženského státu, jež mají sídlo, ústřední správu nebo hlavní provozovnu uvnitř Evropské unie.

25 Soudní dvůr již konkrétně rozhodl, že společnost založená podle práva jednoho ženského státu, která přemísťuje místo svého skutečného vedení do jiného ženského státu, aniž má takové přemístění vliv na postavení dané společnosti jakožto společnosti prvního ženského státu, se může dovolávat žánku 49 SFEU mimo jiné za účelem zpochybnění daňových důsledků, které jsou s tímto přemístěním spojeny v ženském státě převodu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. listopadu 2011, *National Grid Indus*, C-371/10, EU:C:2011:785, bod 33).

26 Stejně tak se tato společnost může za takovýchto okolností dovolávat žánku 49 SFEU za účelem zpochybnění daňového zacházení, kterého se jí dostává ze strany ženského státu, do něhož přemísťuje místo svého skutečného vedení. Přeshraniční přemístění místa skutečného vedení tudíž do působnosti tohoto žánku spadá.

27 Jakýkoli jiný výklad by totiž narážel na samotné znění ustanovení unijního práva týkajících se svobody usazování, která směřují mimo jiné k zajištění práva na národní zacházení v hostitelském ženském státě (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. března 2004, *de Lasteyrie du Saillant*, C-9/02, EU:C:2004:138, bod 42, a ze dne 12. června 2018, *Bevola a Jens W. Trock*, C-650/16, EU:C:2018:424, bod 16).

28 S ohledem na předchozí úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že žánek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že společnost založená podle práva jednoho ženského státu, která přemísťuje místo svého skutečného vedení do jiného ženského státu, aniž má toto přemístění vliv na její postavení jakožto společnosti založené podle práva první uvedeného ženského státu, se může tohoto žánku dovolávat k napadení rozhodnutí, kterým jí byl ve druhém ženském státě odepřen převod ztrát vzniklých před tímto přemístěním.

Ke druhé otázce

29 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda musí být žánek 49 SFEU vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě ženského státu vylučující možnost, aby společnost, která místo svého skutečného vedení, a tím pádem i svou daňovou rezidenci přemístila do tohoto ženského státu, uplatnila daňovou ztrátu, která jí před tímto přemístěním vznikla v jiném ženském státě, v němž si tato společnost ponechává své sídlo.

30 Svoboda usazování, kterou žánek 49 SFEU přiznává státním příslušníkům Evropské unie, zahrnuje v souladu s žánkem 54 SFEU v případě společností založených podle právních předpisů ženského státu, jež mají své sídlo, ústřední správu nebo hlavní provozovnu v Unii, právo vykonávat činnost v jiných ženských státech prostřednictvím dceřiné společnosti, pobočky nebo zastoupení.

31 Jak bylo připomenuto v bodě 27 tohoto rozsudku, ustanovení unijního práva týkající se svobody usazování směřují mimo jiné k zajištění práva na národní zacházení v hostitelském ženském státě.

32 Smlouva naproti tomu nezaručuje společnosti ve smyslu žánku 54 SFEU, že přemístění místa jejího skutečného vedení z jednoho ženského státu do jiného bude daňově neutrální. Vzhledem k rozdílu mezi právními úpravami ženských států v této oblasti může být takové

přemístění pro společnost z hlediska zdanění případ od případu více či méně výhodné nebo nevýhodné. Svoboda usazování tedy nemůže být chápána v tom smyslu, že členský stát je povinen zavádět svá daňová pravidla v závislosti na pravidlech jiného členského státu tak, aby za každé situace zaručovala zdanění odstraňující veškeré odlišnosti vyplývající z vnitrostátních daňových právních úprav (rozsudek ze dne 29. listopadu 2011, National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, bod 62 a citovaná judikatura).

33 V daném případě je nutno poukázat na to, že možnost poskytnutá právem členského státu společnosti-rezidentovi, aby ztráty vzniklé v tomto členském státě za určité daňové období uplatnila za účelem jejich odečtení od zdanitelného zisku dosaženého takovou společností během následujících daňových období, představuje daňové zvýhodnění.

34 Jsou-li z nároku na toto zvýhodnění vyloučeny ztráty společnosti, která je rezidentem jednoho členského státu, avšak byla založena podle práva jiného členského státu, vzniklé v tomto jiném členském státě za daňové období, během kterého byla jeho rezidentem, zatímco je takové zvýhodnění přiznáno společnosti, která je rezidentem první uvedeného členského státu a které v tomto první uvedeném členském státě vznikly ztráty za stejné období, představuje tato skutečnost rozdílné daňové zacházení.

35 V důsledku tohoto rozdílného zacházení by mohla být společnost založená podle práva jednoho členského státu odrazena od přemístění místa svého skutečného vedení do jiného členského státu s cílem vykonávat tam svou ekonomickou činnost.

36 Takové rozdílné zacházení vyplývající z daňových předpisů členského státu v neprospěch společnosti, které využijí svobody usazování, lze připustit pouze tehdy, jestliže se týká situací, které nejsou objektivně srovnatelné, anebo je odvozeno naléhavým důvodem obecného zájmu (rozsudky ze dne 17. července 2014, Nordea Bank Danmark, C-48/13, EU:C:2014:2087, bod 23, a ze dne 17. prosince 2015, Timac Agro Deutschland, C-388/14, EU:C:2015:829, bod 26).

37 K první hypotéze uvedené v předchozím bodě tohoto rozsudku je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora musí být srovnatelnost přeshraniční situace s vnitrostátní situací posuzována s ohledem na cíl sledovaný dotčenými vnitrostátními ustanoveními (rozsudek ze dne 12. června 2018, Bevola a Jens W. Trock, C-650/16, EU:C:2018:424, bod 32 a citovaná judikatura).

38 V daném případě z údajů obsažených ve spise, který má Soudní dvůr k dispozici, a s výhradou ověření předkládajícím soudem vyplývá, že vyloučením možnosti, aby společnost uplatnila v členském státě, jehož je nyní rezidentem, ztráty vzniklé za daňové období, kdy byla daňovým rezidentem jiného členského státu, mají české právní předpisy v podstatě za cíl zachovat rozdělení daňových pravomocí mezi členskými státy a zabránit riziku dvojího odečtení ztrát.

39 Z hlediska opatření sledujícího takovéto cíle je třeba mít za to, že společnost, která je rezidentem jednoho členského státu a které tam vznikly ztráty, se v zásadě nenachází v situaci srovnatelné se společností, která přemístila místo svého skutečného vedení, a tudíž svou daňovou rezidenci do tohoto členského státu poté, co jí vznikly ztráty za daňové období, během něhož byla daňovým rezidentem jiného členského státu, aniž byla v jakékoli formě přítomna v první uvedeném členském státě.

40 Situace společnosti, která uskuteční takové přemístění, totiž postupně podléhá zdaňovací pravomoci dvou členských států, tj. zaprvé členského státu původu, pokud jde o zdaňovací období, během něhož ztráty vznikly, a zadruhé hostitelského členského státu, pokud jde o zdaňovací období, během něhož tato společnost žádá o odečtení těchto ztrát.

41 Z toho vyplývá, že jelikož hostitelský členský stát neměl zdaňovací pravomoc ve zdaňovacím období, během něhož předmětné ztráty vznikly, není situace společnosti, která svou daňovou rezidenci přemístila do tohoto členského státu a následně v něm uplatňuje ztráty dříve vzniklé v jiném členském státě, srovnatelná se situací společnosti, jejíž výsledky hospodaření podléhaly zdaňovací pravomoci první uvedeného členského státu ve zdaňovacím období, během něhož jí vznikly ztráty (obdobně viz rozsudek ze dne 17. prosince 2015, *Timac Agro Deutschland*, C-388/14, EU:C:2015:829, bod 65).

42 To, že společnost, která svou daňovou rezidenci přemístila z jednoho členského státu do jiného, podléhá postupně zdaňovací pravomoci dvou členských států, navíc může vyvolat zvýšené riziko dvojího zohlednění ztrát, neboť by taková společnost mohla dospět k tomu, že tytéž ztráty uplatní u orgánů obou těchto členských států.

43 Ve svých vyjádřeních předložených Soudnímu dvoru nicméně vláda Spojeného království a Evropská komise v podstatě uvedly, že podle judikatury vzešlé z rozsudku ze dne 12. června 2018, *Bevola a Jens W. Trock* (C-650/16, EU:C:2018:424, bod 38), závisí srovnatelnost situací na tom, zda se v případě ztráty ve věci v původním řízení jedná o ztrátu konečnou.

44 V tomto ohledu je třeba připomenout rozhodnutí Soudního dvora, že pokud jde o ztráty připadající na stálou provozovnu-nerezidenta, která ukončila veškerou činnost a jejíž ztráty nemohly být a již nemohou být odečteny od jejího zdanitelného zisku v členském státě, v němž činnost vykonávala, situace společnosti-rezidenta vlastníci takovouto provozovnu není z hlediska cíle zamezení dvojímu odečtení ztrát odlišná od situace společnosti-rezidenta vlastníci stálou provozovnu-rezidenta, přestože situace obou těchto společností v zásadě nejsou srovnatelné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. června 2018, *Bevola a Jens W. Trock*, C-650/16, EU:C:2018:424, body 37 a 38).

45 Takové řešení však nelze připustit v případě společnosti, která po přemístění místa svého skutečného vedení, a tím pádem i své daňové rezidence z členského státu svého sídla do jiného členského státu usiluje v posledně uvedeném členském státě o odečtení ztrát, které jí vznikly v první uvedeném členském státě ve zdaňovacím období, během něhož první uvedený členský stát vykonával nad touto společností svou výlučnou zdaňovací pravomoc.

46 Zaprvé totiž judikatura připomenutá v bodě 44 tohoto rozsudku vznikla, jak uvedla generální advokátka v bodech 56 a 57 svého stanoviska, za okolností odlišných od okolností věci v původním řízení.

47 Tato judikatura se týká případu, kdy společnost-rezident eventuálně zohledňuje ztráty vzniklé její stálé provozovně-nerezidentovi.

48 Tato judikatura tedy dopadá na situaci, která se vyznačuje tím, že společnost, která usiluje o odečtení ztrát své stálé provozovny-nerezidenta od svého základu daně, a tato stálá provozovna se nacházejí v průběhu téhož zdaňovacího období ve dvou různých členských státech.

49 Z chronologického pohledu relevantních skutkových okolností sporu v původním řízení, který podal předkládající soud, přitom vyplývá, že společnosti Aures vznikly ztráty za rok 2007 v Nizozemsku, a to ve zdaňovacím období, během něhož se její sídlo i místo skutečného vedení

nacházely v tomto členském státě a kdy ještě neměla zřízení stálou provozovnu v České republice.

50 Zadruhé – jak uvedla generální advokátka v bodech 72 a 73 svého stanoviska – použití řešení vyvozeného v rozsudku ze dne 12. června 2018, Bevola a Jens W. Trock (C-650/16, EU:C:2018:424, bod 38), na případ uvedený v bodě 45 tohoto rozsudku by bylo také neslučitelné s judikaturou Soudního dvora v oblasti zdanění při odchodu.

51 V této souvislosti totiž Soudní dvůr v podstatě rozhodl, že článek 49 SFEU nebrání možnosti členského státu převodu určité společnosti, která je založena podle práva tohoto členského státu a která přemístila místo svého skutečného vedení do jiného členského státu, zdanit latentní kapitálové zisky plynoucí z aktiv této společnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. listopadu 2011, National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, body 59 a 64).

52 Stejně tak členský stát, do něhož společnost přemísťuje místo svého skutečného vedení, nemůže být povinen zohledňovat ztráty, které jí vznikly před tímto přemístěním a vztahují se ke zdaňovacím obdobím, v nichž tento členský stát neměl nad touto společností zdaňovací pravomoc.

53 Společnosti-rezidenti, kterým vznikly ztráty v uvedeném členském státě, a společnosti, které změnily svou daňovou rezidenci do téhož členského státu a kterým vznikly ztráty v jiném členském státě během zdaňovacího období, během něhož se jejich daňová rezidence nacházela v tomto jiném členském státě, se proto nenacházejí ve srovnatelné situaci z hlediska cíle zachování rozdělení zdaňovací pravomoci mezi členskými státy a zabránění riziku dvojího odečtení ztrát.

54 S ohledem na předchozí úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu vylučující možnost, aby společnost, která místo svého skutečného vedení, a tím pádem i svou daňovou rezidenci přemístila do tohoto členského státu, uplatnila daňovou ztrátu, která jí před tímto přemístěním vznikla v jiném členském státě, v němž si tato společnost ponechává své sídlo.

K nákladům řízení

55 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky převodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

1) **Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že společnost založená podle práva jednoho členského státu, která přemísťuje místo svého skutečného vedení do jiného členského státu, aniž má toto přemístění vliv na její postavení jakožto společnosti založené podle práva prvního uvedeného členského státu, se může tohoto článku dovolávat k napadení rozhodnutí, kterým jí byl ve druhém členském státě odepřen převod ztrát vzniklých před tímto přemístěním.**

2) **Článek 49 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání právní úpravě členského státu vylučující možnost, aby společnost, která místo svého skutečného vedení, a tím pádem i svou daňovou rezidenci přemístila do tohoto členského státu, uplatnila daňovou**

ztrátu, která jí před tímto přemístěním vznikla v jiném členském státě, v němž si tato společnost ponechává své sídlo.

Vilaras

Rodin

Šváby

Jürimäe

Piçarra

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 27. února 2020.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda čtvrtého senátu

A. Calot Escobar

M. Vilaras

* Jednací jazyk: čeština.